

Hallå, där!

I laget som ska representera Sverige vid OS i Maastricht, Holland, återfinns en gammal bekantning – P O Sundelin. Svensk Bridge har frågat långtänkaren P O hur det känns att göra comeback.

Hallå, där, P O Sundelin! Comeback i landslaget, hur känns det?

– Tjena! Jorå, bara bra.

Trodde du på en comeback?

– Ja, annars hade jag inte deltagit i alla observationstävlingar. Om jag inte skulle ha trott på en uttagning hade jag inte lagt ner så mycket tid och pengar. Då kan man ha roligt på annat sätt.

Det har blivit ett och annat landslagsuppdrag genom åren. När var det senaste?

–Bortsett från att vi spelade på eget initiativ i öppna Lille-VM för något år sedan var det EM i Menton 1993, då precis som nu, med Johan Sylvan som partner.

Hur gick det i Menton?

–Vi var någon pinne från att kvalificera oss till VM, tyvärr.

Revensch nu, förstår jag?

– Jag hoppas på det.

Orkar du en lång OS-turnering (28 augusti–9 september)?

–Nja, ett par dagar ska väl gå bra...

Ooops...

–Nä, skämt åsido... Det ska nog gå bra.

Hur håller du dig i form?

–Jag squashar en gång i veckan, annars blir det inte mycket mer. Under sommaren kanske dosen utökas. När jag var kapten 1972–73 drog jag ut landslagsspelarna ut i skogen. De var nämligen rätt bastanta... När vi klämde in oss i en bil, var jag minst.

Det verkar ha varit riktiga tungviktare...

– Ja, och jag har faktiskt en rätt rolig berättelse från när vi tränade i ett motionsspår inför OS i Miami. Det var så att två av killarna aldrig kom tillbaka från träningsrundan. Det visade sig att de sprungit vilse och kommit fram till ett litet hus. De frågade försynt om de kunde få låna telefonen för att meddela sig. Medan den ene ringde förkla-

raden den andre med andan i halsen för ägarparet till stugan, ”att det ser lite konstigt ut, men vi är faktiskt ute och tränar inför olympiaden...”.

Din bridgepartner sedan rätt så många år är Johan "Joppe" Sylvan. Varför kallas han för "Joppe", för resten?

–Det vet jag inte. Det är bara hans fru och jag som säger Johan, alla andra säger "Joppe".

Hur är det att spela med "Joppe"?

–Utmärkt! Han spelar mycket bra och är en synnerligen trivsamt partner. Dessutom säger han aldrig ett ont ord till mig vid bordet.

"Joppe" brukar ofta spela med en snus som gör att överläppen nästan touchar partnern. Har inte hans snus ramlat ut någon gång?

–He, he... nä, den har klarat sig.

"Joppe" håller snusen på plats.

Varför tänker du så länge?

–Jag vill helst gardera det mesta, det känns så nesligt att missa någon slutsats eller chans. Ofta finns ju alla ledtrådar även om dom kan vara kamouflerade. Numera spelar jag inte så kontinuerligt som förr i tiden, vilket gör att jag ofta måste "tänka till". Fast i ärlighetens namn har jag aldrig varit någon raketspelare...

Vilket mål har du i OS?

–Vinst skulle vara trevligt. Spelar alla tre paren på toppen av sin förmåga har vi en hygglig chans. Det behövs lite tur också. Det finns väl ytterligare, få se... en, två... sju, åtta lag som kan vinna. Det betyder inte att vi nödvändigtvis kommer

bland de åtta bästa, för det finns mängder av bra bridgespelare i ett OS. Se bara på uppstickaren Bulgarien, som med interna problem och utan särskilda resurser var med och slogs med Sverige om en kvartsfinalplats i VM.

Vilka lag kan vinna OS?

–Frankrike är alltid bra i OS, Italien om de sluter fred med sina bästa, Polen, Norge, USA, Brasilien och varför inte Bulgarien.

Och Sverige, förstås!

– Just det!

Några fler nationer?

–Ryssarna är inte ofarliga, om de får dit sitt bästa lag, vill säga. Indonesierna brukar också gå bra i OS.

Hur många gånger har du representerat Sverige i landslagssammanhang?

–Oj, jag vet inte. Få se nu... –63, –65, –70, –71, 72–73 var jag kapten, –74, –75, –76, –77, –78, –79, –80, –81, –82, –83, –84, inte –85, men –86, –87, –88, –89, öhh... och –91. 20 gånger, tror jag, men jag är inte riktigt säker.

Och så i Menton 1993.

– Ja, det också.

21 gånger. Det är ju oslagbart.

– Hmm...

Finns det några spelare som kan axla manteln efter er storspelare?

–Det finns väl några kommande juniorer. Några spelare utvecklas senare än under juniortiden, så vi får väl se. Helt klart finns det ett glapp åldersmässigt efter morötterna. Det är väldigt ont om landslagsaspiranter i exempelvis Lars Anderssons ålder.

Så du menar att det ser mörkt ut... att vi måste "kräma" ur allt ni gamlingar har kvar att ge?

–Nej... ja... För att nå yttersta eliten krävs det att man ägnar rätt så mycket tid åt bridgen. Det är inte bara att sitta och kasta kort. Det gäller att se varje tävling som en träning. Det går åt mycket tid och pengar till satsningen. Rent ekonomiskt finns viss hjälp idag. Så var det inte förr.

Man kanske helst inte ska jobba alls, utan bara satsa på bridgen för att bli riktigt bra?

–Jag är inte så säker på det. Se t ex på Bob Hamman, han har ett mycket kvalificerat arbete.

Vilken spelare håller du som världens bäste?

–Jag vet inte. Bob Hamman är väldigt duktig, likaså Meckwell (Jeff Meckstroth och Eric Rodwell). Paul Soloway har jag alltid hållit högt i rang, men på sistone har han varit sjuk, vilket tagit på krafterna. Geir Helgemo och Tony Forrester är i toppklass. Italien har välspelade Versace och topparet Bocchi–Duboin. Och så har jag min riktiga favorit, som tyvärr spelar sparsamt internationellt nu för tiden: Michel Perron från Frankrike.

Vilken spelare anser du vara bäst i Sverige?

–Våra elitspelare har väldigt olika kombinationer av nödvändiga egenskaper, som teknik, budgivning, psyke, psykologi, fantasi etc. En del är bättre på något, andra på någonting annat. Jag tycker inte det finns någon som är tydligt total etta.

Kan vi sammanfattningsvis konstatera att Auby äntligen har tagit ut rätt lag...?

– Det har han gjort hela tiden. ♣